

WACŁAW KOTECKI (1897-1943)

Urodził się 3 marca 1897 roku w Piaskach w rodzinie kupca Romana i Pelagii z Sierszulskich. Tutaj uczył się do szkoły elementarnej. Następnie rozpoczął naukę w rzemieślniczej szkole budowlanej w Poznaniu, której jednak nie ukończył, ponieważ po zaliczeniu jednego semestru. 24 sierpnia 1914 roku został powołany do armii niemieckiej. Służył kolejno w: 37. rezerwowym pułku piechoty, w kompanii saperów 50. Dywizji Piechoty (od 18 kwietnia 1916 roku) oraz w batalionie zapasowym 15. pułku piechoty (5-14 listopada 1918 roku). 14 listopada 1918 roku został zdemobilizowany w stopniu kaprała. Po powrocie do rodzinnych Piasków zajął się pracą niepodległościową. Udzielał się w Towarzystwie Gimnastycznym „Sokół”. Był członkiem założonej w listopadzie Rady Robotniczo-Żołnierskiej oraz Powiatowej Rady Ludowej w Gostyniu. Należał do współorganizatorów kompanii powstańczej.

Od 7 stycznia 1919 roku walczył na froncie południowo-zachodnim powstania wielkopolskiego w składzie baonu gostyńskiego, jako dowódca plutonu w oddziale piaskowskim. 15 stycznia 1919 roku mianowano go sierżantem i tymczasowym dowódcą kompanii. Po sformowaniu 6. pułku strzelców wielkopolskich był dowódcą plutonu w 2. kompanii (60. pułk piechoty). 28 kwietnia tego samego roku awansowano go do stopnia podporucznika. Z 60. pułkiem piechoty w 1920 roku brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej, m.in. uczestniczył w wyprawie kijowskiej. 25 listopada 1920 roku awansowany został do stopnia porucznika, a 1 grudnia 1924 roku na kapitana.

W marcu 1926 roku został przeniesiony do doświadczalnego 1. batalionu karabinów maszynowych przeciwlotniczych, skąd w lipcu tegoż roku odszedł na urlop zdrowotny. W lutym 1929 roku został przeniesiony w stan spoczynku. Zamieszkał w Gnieźnie. Wraz z bratem Janem prowadził Browar Gnieźnieński aż do wybuchu II wojny światowej. Wybrany został wiceprezesem Związku Obrony Przemysłu Polskiego.

Uczestniczył w wojnie obronnej 1939 roku, dowodząc batalionem Obrony Narodowej „Gnieźno”. Ranny został w bitwie pod Piątkiem i umieszczony w szpitalu w Łodzi, skąd zbiegł i przedostał się do Ostrowa Wielkopolskiego. Wiosną 1940 roku wstąpił do Związku Walki Zbrojnej. 9 października mianowano go inspektorem rejonowym w Ostrowie Wlkp. (na powiaty: ostrowski, kępiński, krotoszyński, jarociński). Zorganizował sieć wywiadu, sztaby obwodowe, placówkę legalizującą oraz ośrodek Związku Odwetu. Po rozbiciu przez gestapo we wrześniu 1941 roku sztabu Poznańskiego Okręgu ZWZ/AK, upoważniono go do odtworzenia dowództwa i łączności w całym okręgu. 27 kwietnia 1942 roku został aresztowany przez gestapo. Po ciężkim śledztwie, jakie przeszedł w Forcie VII w Poznaniu i tamtejszej siedzibie gestapo wraz z członkami swojego sztabu został skazany 11 lutego 1943 roku na karę śmierci. Wyrok wykonano 31 marca 1943 roku w Dreźnie.

Pośmiertnie Komenda Główna Armii Krajowej awansowała go do stopnia majora. Odznaczony był m.in. Medalem Niepodległości i Krzyżem Walecznych.

W. Omieczynski. *Organizatorzy i dowódcy powstania w Gostyńskim*, [w:] S. Jankowiak, P. Bauer *Ziemia Gostyńska w Powstaniu Wielkopolskim 1918-1919*, Gostyń 1988; *Wacław Kotecki*, [w:] *Wielkopolski słownik biograficzny*, Warszawa-Poznań 1981, s. 364-365; *Słownik biograficzny powstańców wielkopolskich 1918-1919*. Pod red. Antoniego Czubińskiego i Bogusława Polaka, Poznań 2002, s. 170-171; Bogdan Czerwiński, *Kotecki Wacław (1897-1943)*, [w:] *Powstańcy wielkopolscy... Biogramy uczestników powstania wielkopolskiego 1918/1919*, T. XV, Poznań 2018, s. 105-106.